

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **JUDr. J. Š.,** zast. advokátkou Helenou Dvornou, se sídlem Hurbanova 11, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2016, č. j. 17 A 18/2015 - 73,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015, č. j. DSH/15959/14; tímto bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků, ze dne 20. 10. 2014, č. j. MeDO-52029/2014-Mencl, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2500 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1000 Kč.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že ve smyslu § 3 správního řádu neměl na základě podkladů ve správním spise důvodné pochybnosti o tom, že

stěžovatel řídil vozidlo ve stavu, kdy byl dle výsledků dechových zkoušek ještě pod vlivem alkoholu. Za rozhodující považoval krajský soud výsledky dechových zkoušek. Poukázal přitom na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které jakákoli naměřená hodnota nad 0,24 ‰ po odečtení všech odchylek je považována za nenulovou hodnotu, tedy za ovlivnění alkoholem. Pokud jde o subjektivní stránku, ztotožnil se krajský soud se žalovaným, že se u stěžovatele jednalo o nedbalostní formu zavinění, neboť si před jízdou měl a mohl sám ověřit, zda není ovlivněn alkoholem. Krajský soud připustil, že žalovaný vycházel nesprávně ze skutečnosti, že stěžovatel v oznámení o přestupku doznal požití alkoholu. Z oznámení o přestupku tato skutečnost nevyplývá a je zřejmé, že v oznámení nebyla přeškrtnuta předtištěná varianta přiznání požití alkoholu. Současně je v oznámení ručně dopsáno, že stěžovatel požití alkoholu nepřiznal, a stejnému závěru odpovídá i obsah dalších listin ve spise a rovněž další část odůvodnění rozhodnutí žalovaného; uvedená dílčí nepřesnost odůvodnění proto dle krajského soudu nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Verze stěžovatele, podle které byl alkohol v těle způsoben zkvašenými jablky či mentolovými bonbony, byla vyvrácena správními orgány a krajský soud ji rovněž považoval za nereálnou. Výslech svědka K. navrhovaný žalobcem nebyl podle krajského soudu namístě, protože svědek nemohl potvrdit, že žalobce nepožil alkohol. Krajský soud neprovedl důkaz stanoviskem Ing. J. Z., které se obecně zabývalo stanovením obsahu alkoholu v dechu, neboť takový důkaz pokládal za nadbytečný. Nedodržení pětiminutové pauzy mezi první a druhou dechovou zkouškou, stejně jako více než 10 % rozdíl naměřených hodnot, nemělo vliv na správnost závěrů správních orgánů o jízdě žalobce pod vlivem alkoholu, neboť z první dechové zkoušky správní orgány vůbec nevycházely. Při provádění druhé a třetí zkoušky nebyla zjištěna žádná pochybení, proto soud pro nadbytečnost neprováděl důkaz znaleckým posudkem za účelem zjištění, zda byl správně použit přístroj na měření alkoholu v dechu. Krajský soud rovněž neshledal porušení zásady presumpce neviny ze strany správních orgánů.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Zrekapituloval skutkový děj, který podle něj spočívá v tom, že byl kontrolován policisty, kteří u něj provedli dechovou zkoušku a došli k závěru, že v dechu bylo zjištěno malé množství alkoholu, konkrétně 0,01 promile, tedy nejmenší měřitelné množství. Stěžovatel uváděl, že nepil žádný alkohol, během jízdy jedl jablka, která měl v autě při vysoké letní teplotě, a žvýkal mentolové bonbony. Sám se domáhal opakování dechové zkoušky, neboť byl přesvědčen o své nevině. Opakované měření policisté nejprve odmítali provést, byť zjištěný rozdíl mezi prvním měřením a kontrolním měřením vykazoval rozdíl větší než 11%. Třetí měření provedli až se značným časovým odstupem, přičemž stěžovatel mezitím žvýkal další mentolové bonbony. Měřicí přístroj měli policisté uložen v rozpáleném policejním automobilu. Stěžovatel upozorňoval na kolísavé výsledky měření a nedodržení časového odstupu mezi měřeními. Poukázal na nepravdivé písemné tvrzení policistů o přiznání požití alkoholu, které svědčí o snaze policie setrvat na „nezpochybnitelné“ jistotě, že stěžovatel požil před jízdou alkohol. Stěžovatel v této souvislosti namítá, že od počátku byla potlačena zásada presumpce neviny. Stěžovatel navrhoval znalecké posouzení, neboť

na měřícím zařízení mohla být závada, výsledky mohly být zkresleny tím, že stěžovatel jedl jablka a bonbony, vliv mohl mít nesprávný časový odstup mezi měřeními a nesprávné uložení měřicího přístroje. Podle stěžovatele lze z hlediska subjektivní stránky těžko očekávat, že by sám navrhoval opětovné měření, pokud by si byl vědom, že před jízdou požil alkohol. Jako podpůrný důkaz navrhoval výslech V. K., se kterým komunikoval bezprostředně před kontrolou a který byl podrobně informován o pohybu stěžovatele před kontrolou. Stěžovatel má řidičské oprávnění více než 40 let a nikdy neměl problém s alkoholem.

Krajskému soudu stěžovatel vytkl, že se spokojil s převzetím názoru předchozích rozhodujících orgánů, ačkoliv pochybnosti o vině stěžovatele zůstaly neodstraněny. Dle názoru stěžovatele bylo na místě nechat vypracovat znalecký posudek, který by jediný mohl „na naznačené otázky kvalifikovaně odpovědět“.

Stěžovatel namítl nesprávné právní posouzení věci, neboť nebyl náležitě a beze všech pochybností zjištěn skutkový stav. Soudem zjištěná skutková podstata nemá oporu ve spise a byly opomenuty důkazy, které jsou důležité pro obhajobu stěžovatele. Stěžovateli bylo upřeno právo na náležité objasnění věci, soud ani správní orgány se nezabývaly jeho tvrzeními. Byla zcela opomenuta zásada presumpce neviny a zásada „in dubio pro reo“. Stěžovatel ke své argumentaci odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010 - 106.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svém rozhodnutí a vyjádření k žalobě, ztotožnil se se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (podle § 109 odst. 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Soud úvodem připomíná, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého se *fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*.“

Podle obsahu správního spisu stěžovatel řídil dne 7. 8. 2014 motorové vozidlo a byl zastaven hlídkou ČR. Podrobil se dechové zkoušce ke zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy nepožil alkoholické nápoje či jiné návykové látky. Orientační dechová zkouška byla provedena certifikovaným dechovým analyzátorem DRÄGER ARDM-0056 a měla pozitivní výsledek 0,28‰. Stěžovatel nepřiznal požití alkoholu; po 5 minutách bylo naměřeno 0,25‰. Podle úředního záznamu o kontrole stěžovatel nejprve odmítl podepsání dechových zkoušek, proto je na výtiscích „odmítl podepsat“, nakonec je však podepsal a po sepsání formalit trval na provedení další dechové zkoušky, která byla provedena s výsledkem 0,27 ‰. Ve správním spise jsou výtisky všech tří dechových zkoušek. Součástí spisu je i kalibrační protokol přístroje Dräger ze dne 10. 12. 2013 a ověřovací list ze dne 6. 1. 2014 s platností 1 rok. Součástí správního spisu je rovněž „Oznámení přestupku ze dne 7. 8. 2014“, které stěžovatel podepsal; k podezření z přestupku se nevyjádřil. Při jednání před správním orgánem stěžovatel uvedl, že byl dne 7. 8. 2014 na houbách, na cestu si vzal letní jablka, která měl po celou dobu ve vozidle. Cestou zpět jablka za jízdy jedl a jako jediné možné vysvětlení výsledků dechových zkoušek uvedl, že se z jablek uvolňoval etylen. Dále uvedl, že v autě má mentolové bonbony, které žvýká. Kdyby policisté opakovali měření, požití alkoholu by se vyloučilo. Trval na tom, že před jízdou nepil.

Nejvyšší správní soud se zabýval jednotlivými kasačními námitkami. Převážná část argumentace stěžovatele se dotýká problematiky zjišťování skutkového stavu a lze jí podřadit pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel především tvrdí, že mu správní orgány i soud neprávem odepřely provést navrhované důkazy. Konkrétně se domáhal důkazu svědeckou výpovědí V. K., který měl být podle tvrzení stěžovatele podrobně informován o pohybu stěžovatele a měl dosvědčit, že stěžovatel se před silniční kontrolou pohyboval celý den po lese, kde byl na houbách, a nemohl v průběhu dne požít alkohol. Dále stěžovatel navrhoval provedení znaleckého posudku, jímž mělo být ověřeno, zda výsledky dechové zkoušky nebyly ovlivněny jinými faktory než alkoholem v dechu stěžovatele. K důkazu dále stěžovatel navrhl studii Ing. J. Z. týkající se stanovování obsahu alkoholu v dechu. Navrhované důkazy považovaly správní orgány i krajský soud za nadbytečné, neboť z již provedených důkazů byl skutkový stav zjištěn dostatečně.

Nejvyšší správní proto posoudil, zda správní orgány v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zjistily skutkový stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

Nejvyšší správní soud se k problematice zjišťování skutkového stavu již několikrát vyjadřoval. Z rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, vyplývá, že navrhovat důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je výsostné právo osoby, proti níž se řízení vede. K tomuto právu však nelze definovat povinnost správních orgánů všechny navržené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit.

Prvoinstanční správní orgán, jehož závěry byly žalovaným potvrzeny, navrhované důkazy neprovedl a vysvětlil také dostatečně, proč tak neučinil. Svědeckou výpověď V. K. odmítl, neboť V. K. nebyl v době předcházející silniční kontrole stále se stěžovatelem, a proto se nemohl objektivně vyjádřit k tomu, zda tento požil alkohol. Pokud jde o návrh

důkazu znaleckým posudkem, stěžovatel takový návrh před orgánem prvního stupně nevznesl, proto jej správní orgán prvního stupně nemohl vypořádat, na což ostatně ve svém rozhodnutí poukázal i žalovaný. Žalovaný, stejně jako krajský soud, posoudil důkaz znaleckým posudkem jako nadbytečný, neboť skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn stávajícími důkazy; relevantní dechové zkoušky (tj. druhá a třetí) byly provedeny dle příslušné metodiky, tzn. byl dodržen časový odstup 5 minut a rozdíl mezi výsledky měření nebyl více jak 10%, a proto je vyloučeno, že by výsledek zkoušky byl ovlivněn něčím jiným, než požitým alkoholem. Pro nadbytečnost byl žalovaným i krajským soudem odmítnut i další důkazní návrh, a to studie, resp. článek, ing. J. Z. pojednávající obecně o stanovování alkoholu v dechu.

Nejvyšší správní soud se s výše uvedenou argumentací správních orgánů a soudu ztotožňuje. V daném případě totiž zjištěný skutkový stav neobsahoval pochybnosti, které by musely být detailněji dokazovány.

K námitce konzumace jablek a bonbonů zdejší soud především podotýká, že nelze zcela souhlasit s popisem skutkového děje, jak jej v kasační stížnosti uvedl stěžovatel, tedy že *„byl jako řidič auta kontrolován policisty, kteří u něj provedli dechovou zkoušku, zda nepožil alkohol. Došli k závěru, že v dechu bylo zjištěno malé množství alkoholu, konkrétně 0,01 promile, tedy nejmenší měřitelné množství. Stěžovatel uváděl, že nepil žádný alkohol, jedl během jízdy letní jablka, která měl v autě při vysoké teplotě, žvýkal také mentolové bonbony. Sám se domáhal opakování měření alkoholu v dechu, když byl přesvědčen o své nevině. Opakované měření policisté nejprve odmítali provést, byť zjištěný rozdíl mezi prvním měřením druhým měřením vykazoval rozdíl větší než 11%. ...“* Ze spisového materiálu totiž vyplývá, že námitku konzumace jablek a bonbonů stěžovatel uplatnil poprvé až při ústním jednání o přestupku dne 1. 10. 2014, tedy nikoliv již v průběhu silniční kontroly, jak uvedl v kasační stížnosti.

Pokud jde o věcné vypořádání námitky konzumace jablek a bonbonů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že průběh a výsledky dechových zkoušek vylučují spekulace o tom, že by mohly být ovlivněny pojídáním jablek při jízdě, resp. žvýkáním mentolových bonbonů před nebo v průběhu měření alkoholu v dechu. Nelze odhlédnout od shora konstatované skutečnosti, že stěžovatel okolnost, že mohlo dojít k ovlivnění dechových zkoušek pojídáním jablek či bonbonů, uvedl až při ústním jednání před správním orgánem, nadto k tomuto tvrzení nenabídl žádný důkaz. Policistům tyto skutečnosti v průběhu kontroly, kdy mu byl naměřen alkohol, nesdělil, což do jisté míry zpochybňuje důvěryhodnost jeho tvrzení uplatněného až u ústního jednání. Nejvyšší správní soud ale především souhlasí s krajským soudem, že verze stěžovatele, že výsledky dechových zkoušek ovlivnily potraviny, které jedl (údajně zkvašená jablka a mentolové bonbony), se jeví jako krajně nepravděpodobná a nereálná, ať už z důvodu nepoživatelnosti takových jablek nebo krátkodobosti působení mentolových bonbonů, které by navíc bylo případně eliminováno opakováním dechové zkoušky. Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli, že k posouzení otázky, zda mohlo být měření ovlivněno pojídáním mentolových bonbonů nebo většího množství jablek, měl být jako k vysoce odborné otázce, vypracován znalecký posudek. Žalovaný námitky stěžovatele srozumitelně a na základě obecně známých skutečností vyvrátil, aniž by k tomu bylo třeba odborných znalostí. Vypracování znaleckého posudku proto bylo nadbytečné.

V souhrnu tak uvedené skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány i krajský soud, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že se stěžovatel předmětného přestupku dopustil. Za takové situace nebylo nutno provádět další důkazy k prokázání skutkového stavu a správní orgány, resp. krajský soud, proto neporušily povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Stěžovatel dále namítal opomenutí zásady in dubio pro reo. Tato námitka je nedůvodná. Při určení výše hladiny alkoholu v dechu stěžovatele byla, právě s ohledem na zásadu in dubio pro reo, vzata v úvahu možná odchylka měření a fyziologická hladina alkoholu v krvi, a o tyto hodnoty byl výsledek měření korigován ve prospěch stěžovatele. Ze spisového materiálu vyplývá, že při druhém měření, (z prvního měření správní orgán nevycházel), byla naměřena hodnota 0,25‰, při třetím měření byla naměřena hodnota 0,27‰, přičemž byl dodržen časový odstup nejméně 5 minut a rozdíl ve výsledcích nebyl větší než 10%. Od hodnoty alkoholu byla odečtena odchylka 0,24 ‰, čímž byla získána minimální prokazatelná hodnota alkoholu prokazující ovlivnění řidiče alkoholem.

K námitce stěžovatele, že dechovou zkouškou u něj bylo zjištěno jen malé množství alkoholu, konkrétně 0,01‰, tedy nejmenší měřitelné množství, lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, publ. pod. č. 2063/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil názor, že *„jakákoliv naměřená hodnota vyšší než 0 nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem*“. Tento způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobilé k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn. Zákon nerozlišuje kategorii *„nejmenšího měřitelného množství“* alkoholu, které by mohlo být tolerováno.

Ke stěžovatelem tvrzené „rozkolísanosti“ naměřených hodnot Nejvyšší správní soud uvádí, že v naměřených hodnotách 0,28 ‰, 0,25 ‰ a 0,27 ‰ nespatřuje žádné dramatické rozdíly, které by mohly vést k úvaze o nepřesnosti měřicího přístroje. Pro úplnost lze dodat, že dechová zkouška musí být provedena analyzátorem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“). Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemá žádné pochybnosti o tom, že dechová zkouška byla provedena přístrojem, který splňoval zákonem stanovené předpoklady. Ve správním spisu je založen ověřovací list ČMI, který stanovil dobu platnosti ověření přístroje do 6. 1. 2015, a kalibrační protokol, ze kterého vyplývá, že přístroj měl platnou kalibraci.

Pokud jde o námitku opomenutí zásady presumpce neviny, dává Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem stěžovateli za pravdu v tom, že žalovaný pochybil, jestliže bral v potaz mimo jiné též z toho, že stěžovatel v oznámení o přestupku nejprve doznal a následně popřel požití alkoholu, neboť ve skutečnosti stěžovatel od počátku silniční kontroly soustavně požití alkoholu popíral. Jak srozumitelně vysvětlil krajský soud,

pochybení se dopustili policisté tím, že ve formuláři Oznámení přestupku neškrtli předtištěnou variantu přiznání požití alkoholu. Závěry správního orgánu o skutkovém stavu se však neopíraly o doznání stěžovatele; správní orgány vycházely z ostatních podkladů, především z výsledků dechových zkoušek a listinných podkladů, a proto zmíněné pochybení nemohlo způsobit nezákonnost správního rozhodnutí.

Stěžovatel se *„v souvislosti s vadným posouzením svojí věci a tím i vadným rozhodnutím Krajského soudu v Plzni“*, odvolal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010 - 106, aniž by však poukázal na konkrétní závěry z citovaného rozsudku vztahující se k jeho kasační argumentaci. Nejvyšší správní soud k citovanému rozhodnutí konstatuje, že se jednalo o skutkově odlišný případ, v němž stěžovatel nepopíral, že v den předcházející řízení vozidla požil alkohol. Soud v této věci dovodil, že odpovědnost za přestupek u řidiče není dána, pokud má obviněný z přestupku přiměřené důvody se domnívat, že v době, kdy řídil vozidlo, již nemohl být v jeho těle alkohol v míře přesahující fyziologickou hladinu. Nutno podotknout, že rozsudkem č. j. 7 As 105/2010 - 106 se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení č. j. 5 As 126/2011 - 68, ze dne 14. 1. 2014, jeho závěry korigoval a vyslovil, že *„obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třebas i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.... Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit.“*

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nyní projednávané věci správní orgány uvedenému požadavku dostály. Shromážděné důkazy dohromady utvářely jasnou představu o průběhu skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil stěžovatel.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 31. května 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu